

THE RURBAN SHENARIO FOR NEW UNION BETWEEN CITY AND VILLAGE

Abstract: Increasing attention is paid to the interdependence between urban and rural dimensions of territorial development. This interest depends on the changing perception of the relations between urban and rural areas, urban and rural economies. The process is particularly acute in Europe where, for spatial, economic, social and cultural reasons, the transition has led to wider hybridization of urban and rural patterns of development. It examines the extent of this new sensitivity to urban-rural relations at European level, in particular by analyzing policy papers and innovative projects that seek to focus on urban-rural interactions. This framework provides a basis for discussing four different dimensions between cities and rural areas by exploring the planning perspectives: the landscape and the environmental, social and cultural, economic and energy dimensions.

Author information:

Maria Shishmanova

Prof. PhD

South-West University "Neofit Rilski" – Blagoevgrad

✉ valkova_chich@abv.bg

🌐 Bulgaria

Keywords:

urban areas, rural areas, development, planning perspectives

Въведение

Взаимодействието между градските и селските райони се наблюдава и експериментира както в Шеста така и в Седма рамкова програма за научни изследвания (Plurel, Faan, Purefood, Foodlinks), и в този контекст на програмите на Общността за инициативи като Интеперг III (проекти Saul, Farland, Hinterland) и Интеперг IV (Peri-urban parks, Surf, Value, Making places profitable, Urban habitats, Solabio, Rururbal) [17]. Направено е изследване с наименованието „Rurban“ Партньорство за устойчиво градско-селско развитие“. В този проект се разглеждат конкретни случаи на добрите практики и проекти изучаващи опита по възлови въпроси като управление, мобилност, околна среда, икономически иновации. Въпроси считани за най-важните във взаимоотношенията между град – селски район в Европа и регионалните политики за тях.

Връзките между градските и селските райони са сред водещите в политическата програма на ЕС. Както Европейският парламент, така и Съветът биха искали да се засили подобна връзка в преговорите за бъдещата политика на сближаване. Причините са многобройни: подобряване на териториалното сближаване чрез по-добър достъп до услуги, стимулиране на икономическото развитие и създаване на работни места чрез по-силна интеграция на функционални области, повишена ефективност на ресурсите и по-ефективно използване на земята чрез по-развито териториално управление.

Действително интегрираният подход към развитието трябва да надхвърля координацията на политиките в рамките на града и традиционните проблеми на селските райони. Необходимо е също да се обмисли интеграцията с околните райони на града и селото [17].

Ползите от по-силното сътрудничество между градските и селските райони включват по-ефективно използване и планиране на земята, по-добро предоставяне на услуги (например обществен транспорт, здравеопазване) и по-добро управление на природните ресурси.

RURBAN е подготвително действие, одобрено от Европейския парламент още през 2010 г. и управлявано от Европейската комисия.

Целта му е [17].:

- анализирани практиките на териториално партньорство за градовете и селските райони;
- постигане на по-добро сътрудничество между различните участници в разработването и прилагането на инициативи за градско-селски район;
- насърчаване на териториалното многостепенно управление;
- оценяване на възможните икономически и социални ползи от подобреното сътрудничество между селските и градските райони;
- определяне на потенциалната роля на партньорството между градските и селските райони за подобряване на регионалната конкурентоспособност и регионалното управление.

Партньорство между селските райони и градските райони е ключът към проспериращо бъдеще за Европа.

Териториалната програма 2020 на ЕС с акцент върху функционалните региони е важна стъпка за насърчаване на партньорствата между селските и градските райони. Тя пледира към приобщаваща, интелигентна и устойчива Европа на различни региони.

Европейската комисия стартира специфична собствена инициатива „RURBAN“ за да експериментира иновативни пилотни дейности, да изгражда капацитет и разработва политики, финансирани от чл. 9 от бъдещото регулиране на ЕФРР в комбинация със средствата на ЕЗФРСР.

Освен това партньорствата между селските и градските райони могат да разкрият растеж и баланс едновременно. Те свързват подобни или допълващи се потенциали на различни места и обединяват икономически силни и слаби територии. По този начин те могат да допринесат в голяма степен за целите на стратегията „Европа 2020“, например като подкрепят [17]:

- кълъстери, мрежи и регионални вериги на добавена стойност, които съчетават потенциала на много заинтересовани страни от градските и селските райони и допринасят за по-високо ниво на заетост;
- съвместен външен маркетинг за привличане на инвестиции и пускане на регионални продукти на пазара;
- сътрудничеството между научноизследователски институции и бизнес единици или мрежи между университетите, както и други вертикални и хоризонтални кълъстери в рамките на функционална област за насърчаване на научноизследователските и развойни дейности, иновациите и конкурентоспособността;
- регионални енергийни стратегии, които съчетават мерки за енергийна ефективност (главно в градовете) и производство на възобновяеми енергийни източници (главно в селските райони);
- добра достъпност за образователните институции - също и чрез нови методи за дистанционно обучение и електронно обучение.

Най-осезателно и агресивно се получава взаимодействието град – село – селска среда в непосредствената периферия на града, където се осъществяват пространствени, социални, икономически, екологични и други процеси.

Материал и методи

Анализирани са взаимовръзките и взаимозависимостите между града и селото във функционален и пространствен аспект като се стъпва на описаните добри практики, проекти и документи на ЕС, както и изследвания на други автори стриктно посочени в литературата.

Резултати и обсъждане

1. Периурбанизацията като феномен

Периурбанизацията съответства на разширяването на допълнителни терени в покрайнините на градските агломерации. Английският еквивалент е субурбанизация. Периурбанизацията е процес, чието предиградско пространство е пространственото следствие.

Няколко определения са възможни и се конкурират:

- периурбанизацията съответства само на застроени райони в градските периферии, които не са в контакт със съществуващо застрояване;
- периурбанизацията засяга изцяло ново строителство по периферията. Някои форми на градоустройство, като подразделение или съгласувано развитие и определени ландшафтни форми като жилищно застрояване в предградията или разрастване, са симптоматични или дори символични за феномена на периурбанизацията.

Периурбанизацията е свързана с бързото и много важно разширяване на градската структура отвъд нейните стари граници, особено през втората половина на 20-ти век с налагането на автомобила и изграждането на индивидуални жилища. Датира още от 19-ти век с появата на железниците, които съчетани с велосипеда, позволяват на работническата класа да живее в периферни квартали, докато работят във фабриките на градовете [16].

Изграждането върху нови терени се отнася не само до сгради, но и до пътни мрежи и паркинги. Когато се строят нови търговски обекти, те заемат най-много площи точно в периферните части на града. Урбанизираното разрастване свързано с периурбанизацията беше предмет на много критики, които могат да бъдат групирани в две големи категории. Критиката за околната среда се отнася до намаляването на естествените терени, обработка на почвите с изкуствени препарати и автомобилите, генерираща парникови газове. За социалните критики, които са много по-деликатни, критиката обвинява периурбанизацията в утежняване на социалната сегрегация. В Съединените щати, субурбанизацията също е обвинена, че акцентира върху сегрегацията, но дълго време фокусът беше върху „гетата за богатите“, които са затворени общности, дори има затворени жилищни квартали за средната и „популярната“ класа.

Географията се противопоставя на периурбанизацията и градското разрастване (дифузен град) с плътен градски модел, или компактен град, който максимизира социалното взаимодействие и минимизира вредите за околната среда. Идеята се теоретизира като се противопоставя „модела на Амстердам“ и „модела на Йоханесбург“ - със склонност към първия. Съществуват модели показващи разнообразието на крайградските ситуации и появата на нови центрове за обитателите на крайградската зона.

Периурбанизацията се отнася до процеса на разширяване на градските агломерации в периферията им, което води до трансформиране на селските райони [15]. Тя е свързана с пристигането на част от новите обитатели, като някои от които напускат центрите на агломерациите, за да се установят в периферията, и второ за дейностите, които заемат големи пространства (супермаркети, транспортна инфраструктура). Периурбанизацията може да се основава на вече съществуващи населени места (села) и на основните комуникационни оси, които свързват тези пространства с първоначалните градски пространства. Периурбанизацията започва в края на 60-те и началото на 70-те години в селските райони.

Като явление, периурбанизацията обхваща няколко реалности. Периурбанизацията преди да бъде статистическа дефиниция е описание на градското разрастване [5]. Тя е символ на „желанието за селска среда“, и при наличието на автомобила, съчетано с подобряването на средствата за комуникация, тя понякога може да бъде съпътствана от „обогатяване“ на градския център (феномен на „намаляващи градове“). За англоговорящите тя е изнасяне на жителите от центъра към периферните общности (по-ниски разходи за земя и наеми, по-добра жизнена среда и сигурност). Периурбанизацията може да бъде свързана в южните страни с невъзможността за

достъп до града, а оттам и до отлагане на изселването от селските райони или заселване в покрайнините на градовете. Периурбанизацията е предимно процес на пространствено разширяване на града и следователно е свързана със загуба на естествена селска среда [2].

Същност на проекта Rurban - Селско-градско партньорство за устойчиво развитие

Подходът е основан на проблемите на партньорствата между селските и градските райони, а той е [8]:

- развитието на градовете може да има отрицателни социални и екологични последици в много крайградски селски райони на ЕС: „Развитие на градските райони“ (проект Pluriel)
- силен натиск върху селските / земеделските земи както в развиващите се, така и в развитите страни - жилищни въпроси - (ФАО, Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР), Европейска комисия)
- малките и средните градове могат да бъдат доста динамични (ОИСР и Канада)
- трудности при достъпа до социални услуги в отдалечени селски райони (Петти доклад за сближаването, EDORA-ESPON)

Силните и двупосочни връзки между градските и селските райони могат да генерират положителни външни фактори и да подобрят икономическата конкурентоспособност:

- няколко функционални връзки: демографски; управление на околната среда и природните ресурси; икономически и иновационни сделки; предоставяне на обществени услуги.
- три са основни пространствени категории, които се анализират от ОИСР: столични райони и крайградски селски райони; мрежи от малки и средни градове; рядко населени райони с пазарни градове.

Столични региони са селските райони като доставчици на услуги за градските райони и градските райони поддържащи и предоставящи услуги за селските околности.

Мрежи от малки и средни градове са селските райони действат като полуавтономни полюси на растежа, но зависещи от градските центрове за специализирани услуги и за достъп до по-големи пазари.

Рядко населени райони с пазарни градове са селските райони двигател на растежа. Регионалната икономика зависи от ресурсите, разположени в селските райони с малки градове, действащи като пазарни точки. Селско-градските партньорства като възможен „инструмент“ притежават множество и гъвкави решения за управление.

Основните съставки на партньорството са обща стратегия и визия; спонтанно сътрудничество; взаимни ползи; решения за управление; дългосрочно; основан на проекта (споделян на местно ниво); участие; роля на политическата намеса.

Съществуващите добри практики са[8]:

- - Le Pays du Man, 48 общини, организирани около обща територия „Un Bassin de Vie“ – лидер;
- Столичните райони на Амстердам, Монреал, Нюрнберг и Рен;
- Интегрирани териториални проекти в Италия;
- Създаване на мрежа от средни градове в Люксембург и френска граница “Projet Alzette-Belval”;
- Проектът „Новите мостове“ - 7 кооперации за селските и градските райони в Балтийския регион;

Връзките за оформяне на взаимодействията между градските и селските райони не винаги са ясни. Съществуващите политически пречки могат да се обобщят така:

- недостатъчно териториално внимание и капацитет за териториален анализ (особено на функционално регионално ниво);
- политики за селските райони в сравнение с градските политики;

- неподходящо интегриране на политики между регионалната политика, политиката за развитие на селските райони и други политики;

- липса на стимули от по-високо ниво;
- неподходящ капацитет за делегиране на изграждането на политики на местно ниво;
- недостатъчно силно развит „Селския глас“ и селско (несекторно) партньорство / управление (малки, а не координирани общини).

RURBAN е подготвително действие на Парламента / ЕК

Обща цел e[8]:

- идентифициране и оценка на официалните и неформалните партньорски практики за градовете и селските райони;

- изясняване ролята, която тези партньорства могат да играят в регионалното „устойчиво“ развитие и преодоляване на различията в координацията в политиките от градските и селските обитатели;

- анализиране формата и функциите на тези партньорства за насърчаване на териториалното многостепенно управление.

За създаване на мост между регионалната политика и политиката за развитие на селските райони се стъпва на две основни действия: проучване и разпространение на резултатите, а именно:

- проучване върху съществуващата библиография (ESPON; ОИСР; семинари на Генерална дирекция „Регионално развитие“);

- цялостно проучване, обхващащо случаи на партньорства между градските и селските райони в 4-те основни географски области на ЕС (ЕО / ОИСР);

- изграждане на аналитична рамка за определяне на функционалните региони (ЕО / ОИСР);

- подготовка на заключителна конференция + 2 регионални семинара;

- съставяне на видео показващо главните Rurban резултати;

- поддържане на непрекъснат диалог със заинтересованите страни;

- изграждане на проектите COTER, Eurocities, Metrex, Red, Purple.

В ОИСР се изследват партньорства и връзки между селските и градските райони а именно в:

- методологическата рамка за оценка на връзките между селските и градските райони във функционалните области;

- административни региони срещу функционални региони;

- измерване на връзките между селските и градските райони - мерки за състоянието и резултатите (напр. За организацията и изпълнението на услугите);

- различни категории функционални райони в селските и градските райони;

- основното въздействие на партньорството за подобряване местното управление чрез стимулиране на възприемането на публични програми по начин, съответстващ на приоритетите на местно равнище.

Като примери от ЕС + 1 Екстра ЕС могат да се посочат:

- големи метрополни региони: Rennes, Nuremberg и Prague;

- мрежа от малки и средни градове: Brabant (Netherlands), Cesena-Forli Emilia-Romagna (Italy); Greelong Region, Victoria (Australia);

- рядко населени райони с пазарни райони: област Castel Branco (Portugal) / Estremadura (Spain); Saarijärvi-Viitasaari (Finland) and Warmia-Mazuri (Poland) region.

Бъдещите възможности на RURBAN са:

- по-силен териториален подход за политиката на сближаване с цел на териториалното сближаване;

- обща стратегическа рамка и един договор за партньорство за всички структурни фондове и голямо внимание към координацията на фондовете;
- превръщане целта за териториално сближаване в национални и регионални програми, като се вземат предвид връзките между градските и селските райони;
- укрепване на местното развитие в регионалната политика и отваряне на местни проекти в множество фондове.

3. Резултати от области на експериментиране и анализиране

Областите на експериментиране и анализиране като теми и подходи практикувани в рамките на сътрудничеството по рамковите програми могат да се отбележат някои критични точки.

Първата точка се отнася до значителната разлика във вниманието, което се проявява между регионите в Северна Европа и тези в Южна и Средиземноморска Европа. Метрополисите процеси също инвестират по един и също толкова интензивен начин във всички европейски региони в Северна Европа. Те са зреещи когнитивни и институционални условия, които отварят към по-зрели интерпретации на диалектиката между градовете и селските райони и как е очевидно усилието да подреди широко разпространени и понякога спонтанни практики в рамките на по-структурирани стратегически сценарии.

Втората точка е с териториален характер и засяга разпространението на измерението "Periurban" като преимуществена задача, към която практиките на проекта са свързани в различна степен с взаимоотношенията град-селски район като се наблюдава и насърчава този процес. Разглеждат се и такива пространства, в които конфликтите и възможностите на взаимоотношенията град-селски район са по-видни от други места. Напълно очевидно е, че предградското пространство е само една от териториалните морфологии, в които се контрират взаимоотношенията между градовете и селските райони и могат да бъдат наблюдавани и проучени от гледна точка - планиране.

Един от експериментите, които могат да бъдат дадени като доказателства са значителен брой проекти вдъхновени от градската екологична визия. Те се мъчат да отговорят на въпроса, който отговаря за поддържането на природните ресурси и озеленяването, свързани още и с градското земеделие като основна цел. Освен един ограничен брой инициативи като цяло, остават в основата си въпроси на по-сложно политическо и териториално ниво. Такъв пример са формите, чрез които се изискват или регулират производствените райони, търговските вериги или връзката между технологичните иновации и екологичната устойчивост.

Измеренията на „рурбанита“ като хоризонт за интеграция в териториалните проекти се наблюдават повтарящите се подходи и теми на експериментите. Може да се твърди, че темата за взаимодействието между градските и селските райони се поддава на многобройни интерпретации, които все още не са напълно фокусирани практики за проектиране, и които са в ход през последното десетилетие.

Проектът Espron (Espron 2005) предупреди как може да се използва темата за отношенията град-село като се възприемат много различни конотации, които вече правят основното разграничение между град – село от „структурна“ гледна точка във връзка с демографската и урбанистичната динамика, „функционална“ обвързаност и зависимост, по отношение на реорганизацията на производствените процеси или на социалното поведение изразяващо се в нови форми при използване на земята. Като се наблюдава динамиката на реартикулацията на отношенията между града и селската територия в западната част на Англия, се забелязват поне осем носители на материален обмен между градските и селските измерения [4].

Европа създава привилегирована обсерватория, която критично анализира процесите на хибридизация между моделите на развитие поне по две причини. Едната причина е за богатството на диференцираните морфологии на териториално, икономическо и социално ниво,

както и процесите на промишлено преструктуриране в градските райони, реорганизацията на застрояване, и производството в селските райони. Другата причина е за конкретната роля, която европейската култура е упражнявала в оформянето на парадигмата за устойчивост чрез материални и нематериалните ресурси в селските територии.

Европейските градски зони като емблема и иновационна лаборатория в европейската култура са една от най-трайните последици от дуализма между града и селския район, доказващи неспособността на регионалните политики да се замислят за тях, в двете измерения на териториалното развитие като част от една и съща тема. Темата е създадена в моделите на развитието на западните общества, които се борят с процесите след индустриалната трансформация и икономическата диверсификация в градските икономики, както и в тези на селските райони. Тези процеси от своя страна зависят от културните и технологичните нововъведения, които поставят под въпрос алтернативните форми на териториално усвояване, използване и валоризация. Взаимоотношенията между градовете и провинцията – селския район постепенно се заместват от нарастващи двустранни отношения въз основа на потоците от хора, капитал, технологии и информация с безпрецедентна интензивност. Последиците за регионалното развитие и ролята на политиките на пространственото планиране все още са в голяма степен неизследвани.

4. Области на изследване на териториите на „плътни“ взаимоотношения между град – провинция (селски район) RURBAN – периурбанизация или субурбанизация

Ако се разгледат политиките за устойчиво местно развитие и се опита да се разпознае взаимодействието градски-селски район, в резултат на процесите на обмен и укрепване между тези комплексни системи става ясно, че териториалният проект трябва да работи за интеграцията на четири преобладаващи направления. Това са направления, които имат различна степен на вкореняване и влияние в териториалната култура, но които все пак представляват набор от различни гледни точки и области на работа, които понякога са неорганични и непоследователни фрагменти, намиращи място в разнообразието от проектни опити.

Проектът се състои от четири „направления на експериментиране“. В рамките на проекта се разработват диференцирани процеси на иновации, разглеждани в по - разширена „зона на интеграция“ представляваща набор от предизвикателства, с които политиките за териториално развитие са призовани да се справят в близкото бъдеще.

Първото направление, което бе изследвано е свързано с **ландшафтния подход и околната среда** на взаимоотношенията между град и провинция (градски и селски район), в които социалните взаимоотношения между тях остават на заден план. През втората половина на ХХ век се изследва влиянието на ландшафтната екология. Формите на проектиране се появяват в градски екологично ориентирани проекти, и които концептуализират връзката между града и околностите му преди всичко по отношение на възстановяването на екологичната среда.

Първоначално тази системна перспектива анимирана от контакта между проектирането на ландшафта и „твърдите“ научни екологични изследвания, с течение на времето разглежда периурбанизацията като привилегировано пространство за преосмисляне на взаимовръзките град-селски район (за територията предградско – околградско пространство). Това са разработки третиращи проблематиката от различни гледни точки, които разглеждат разнообразни териториални морфологии - от градските покрайнини (така нарч. градските ресни) [6] на „градските полета“ [3] [11], до така нарчените „трети ландшафт“, генериран от територии изоставени до границите на съвременните градове [1] на „локалните проекти за самоустойчивост на територията“ - но обединени от възприятието на пространството на контакт между града и околната селска територия - като привилегировани пространства по един проект изразяващ различна ландшафтна екология.

Второ значимо направление, което се проследява в проекта и е обвързано с предходното е същността на връзката между градските и селските райони като процес на повторно разработване на **културните значения и новите социални функции**. Става въпрос за появата на „неорурализма“ [10] все по-широко разпространен в метрополисите интелектуални класове, който изгражда една от типичните тенденции на постмодерността в западното общество. „Неоруралността“ се изразява преди всичко в две форми: от една страна, участва селската природа, която потвърждава алтернативната жилищна структура на града, и в систематично присъствие на селската среда като предпочитана дестинация за отдих, а от друга страна, се опитва да върне селската среда (или фрагменти от една загубена руралита) в града чрез разнообразни проектни интерпретации.

През последните две десетилетия голям брой западни градове са центрове на експеримента на проекта - от американски градини до градски английски ферми, от френските семейни градини до италианските „зелени зеленчукови градини“, където въздействието върху околната среда и икономическите инициативи са придружени от намерението да се укрепят социалните взаимоотношения и чувството за общност в кварталите [12]. Появява се, което е по-важното във всички тези процеси за градското селско стопанство - символично и образователно, пространство и набор от практики, чрез които се изразяват алтернативни модели на развитие, в контраст с индивидуалния образ и екологична неустойчивост на съвременната модерна градска цивилизация.

Третото направление е когнитивно и планиращо, обикновено в рамките на регионалните и териториално устройствени практики. То се отнася до **икономическите функции** на селските райони и на целия този набор от пазарно ориентирани дейности, които регулират и могат да насърчават или възпрепятстват различното взаимодействие между град и селски район. Както често се случва, където има дейности за тях се изследва пазарната динамика, диференцираните рационалности, и не винаги лесното прегрупиране в публичните политики. Пазарът на селскостопанските продукти се регулира от сложен набор от правила, някои от които формализирани от регулаторите на обществения конкурс (Общата Европейска селскостопанска политика). Други са поверени на силата на частните икономически субекти, способни да си поставят пречки за възстановяването на местните пазари. Политиката за доставка на „нулев километър“ например остава силно ограничена от набор от правила гарантиращи конкуренцията, които все още предотвратяват разпространението на важното икономическо равновесие за отношенията между градските пазари и околните селски територии. Бъдещето на развитието на селските райони по отношение на икономиката не може да се фокусира върху различна връзка с градските райони, които са естественото предназначение на селскостопанските продукти, и по-специално тези, които са висока добавена стойност. В този смисъл понастоящем съществуват различни контексти в Европа, където се доказват локални проекти и предприемачески инициативи да преследват трудния баланс между пазар, икономически модели и устойчиво развитие. Това са инициативи за проекти с различна природа и социално значение от пазарните градските райони, свързани с развитието на къси вериги на доставка, до типичните производствени магазини.

Четвърто последно направление, което все още е доста ексцентрично по отношение на рефлексията и териториалните политики е това, което напомня за отношенията град-провинция (селското стопанство) **от гледна точка на енергетиката –енергийните ресурси**. От края на 90-те години се поставят под въпрос контурите на нов „градски метаболизъм“ [13] парадигма за повторно балансиране на енергийното потребление на градовете по устойчив начин.

Нови философии за рециклиране заедно с развитието на индустриалните изследвания в сектора на биомасата, подкрепят възникването на „трета индустриална революция“ различно използване на природния капитал в западния градски модел [9] [14]. Най - обещаващото развитие

по отношение на връзките между град, природна среда и селско стопанство изглежда са тези свързани със системи, които произвеждат енергия от биомаса, чиито горими производни да осигурят енергийни ресурси, сравними с тези на изкопаеми горива също така с по-малко въздействие по отношение на емисиите в биосферата. Мнозина са съгласни, че ако се устои на изкушението да се създават селскостопански резерви, за да се обърне внимание на биомасата, добита от страничните продукти на местното селско стопанство и в перспектива на местните агроенергийни райони, тогава ще се преосмислят и в икономически план взаимоотношенията между градските райони и селските системи.

Първото предизвикателство е териториалната култура, която възпрепятства един цялостен възглед за връзката между градското и селското измерение. Тя се отнася до приноса, който е разумно да се очаква от местната култура до новите географски и релационни взаимовръзки, благодарение на „градско пространство“ силно динамизирано чрез процесите на градско разширение, новото социално поведение и алтернативната динамика на пазара. Тези стратифицирани градско-селски отношения, в които са натрупвани процеси на взаимодействие с потоците от материални и нематериални активи в селищата, води до валоризационни процеси, често противоречиви, които определят новото измерение на регионалното пространство, и с него фонда за изграждане на устойчиви политики (на общо, на екологично, социално и икономическо равнище). Не става въпрос за дефиниране на нови форми на зонирание заместващи старите, показващи своето безплодие, а изясняване на необходимостта да се опише сложността на феномените, избягващи социалното разбирателство, и изключващи творческите визии за интегрирането на хетерогенни политики и проекти [18].

Второто предизвикателство директно мобилизира натрупаното богатство от знания и техники за градския и териториалния проект. Акцентът се фокусира върху периурбанизацията, която прониква в значителна част от продължаващите експерименти, и е ключът към опазване на ландшафта. Утвърждава се алтернативен сценарий на отношенията град-селска територия. Така е в градските райони, в които се произвежда и възпроизвежда култура и важни иновационни процеси, и се предефинира особено на икономическо ниво баланса между град и селски район, и се търсят нови политики в областта на образованието, необходими за промяна на парадигмата за по-ефективно развитие. [18]. Реконструкцията на градските пространства е периурбанизацията, решаваща със символични стойности създаването на функции, можещи да предават и да конфигурират нови значения на регионалното и микрорегионалното равнище. Следователно тези действат като истински лаборатории, в които може да се провери сценарият за нова „рурбанизация“.

Заклучение

Преследването на такъв сложен и многоизмерен сценарий е заложено като историческа прерогатива за планиране, т.е чрез префигурирането на нови териториални структури, засягащи множество възможности, и допринасящи за трансформацията на физическото пространство и за постигането на нови икономически и социални баланси. Това е очевиден прерогатив, който се сблъсква с нарастващата фрагментация на въпросите, възникващи от едно непрекъснато променящото се общество, което явно е израз на „рурбан“ феномен, но което все още изглежда актуално, когато пространството не може да се отрече като привилегировано прогнозиране на промяната в социалното поведение. Правилата за устойчивото развитие не могат да се откажат от него, и то поне при две условия. Първото важно условие е да се възстанови „свързващата“ функция за пространственото планиране, което означава да се премине към по-голямо застъпване на еволюирана интердисциплинарност, в която се споделят вижданията за бъдещето, за да се гарантира неговата конвергенция. Второто условие е процесът на планиране да може да възстанови една комуникативна функция, на нови виждания и на консолидирано

знание, неизбежно условие за предаване на институционалната система стимули за иновации идващи от новите социални и екологични системи.

References:

1. Clément G., 2005, Manifesto del Terzo paesaggio, Quodlibet, Macerata
2. Communiqué AFP, 18 octobre 2011 [Trame verte et bleue: ne pas réduire le projet à des crapauds; Paris - Le comité national Trame verte et bleue], Romandie News
3. Donadieu, P., 2006, Campagne urbaine. Una nuova proposta di paesaggio della città, Donzelli, Roma
4. Espon - European spatial planning observatory network, 2005, Urban-Rural relations in Europe, Final Report, European, Commission, Brussels.
5. Florentin, D., 2016, Notion à la une: shrinking city, Géoconfluences
6. Gallent N., Andersson, J., Bianconi, M., 2006, Planning on the edge. The context for planning at the rural-urban fringe, Routledge, London
7. https://translate.google.bg/translate?hl=bg&sl=en&u=https://ec.europa.eu/regional_policy/it/policy/what/territorial-cohesion/urban-rural-linkages/&prev=search
8. https://ec.europa.eu/regional_policy/bg/policy/what/territorial-cohesion/urban-rural-linkages/ Rurban - Rural-Urban Partnership for Sustainable Development
9. Hunters Lovins, L., Lovins A., Hawken, P., 1999, Natural capitalism: creating the next industrial revolution, Little, Brown, New York.
10. Merlo, V., 2006, Voglia di campagna: neoruralismo e città, Citta Aperta, Troina.
11. Mininni M., 2013, Approssimazioni alla città. Urbano, rurale, ecologia, Donzelli, Roma.
12. Mougeot, L.J., 2005, Agropolis. The social, political and environmental dimensions of urban agriculture, Earthscan, London
13. Rapoport, E., 2011, "Interdisciplinary Perspectives on Urban Metabolisms", Working paper, UCL Environmental Institute, London
14. Rifkin, J., 2011, The third industrial revolution, Palgrave MacMillan, New York.
15. Rougé, L., 2018, «Périurbanisation», notion à la une de Géoconfluences
16. Shishmanova, M. Central and peripheral regions - a topical problem in regional policy, (2010), Journal of the Geographical Institute "Jovan Cvijic" of the Serbian Academy of Sciences and Arts from Belgrade, Serbia, vol.60, №1,
17. The EU is working together with countries, regions and other partners to promote urban-rural linkages.
18. Vinci, I., Verso un scenario "rurban": forme plurali del progetto in Europa per una nuova alleanza tra città e campagna, Scienze del territorio, Ricostruire la città', University Press, Firenze